

Full diocesà

17 de maig del 2015

p4 i p8 —Pregària pels cristians perseguits

p6—Mons. Òscar Romero serà beatificat

La Mare de Déu de la Llet

L'any 1230 i sota la senyoria de Guillem de Claramunt, a l'església del castell de la Pobla de Claramunt va ser entronitzada la Mare de Déu de la Llet, imatge de fusta policromada, corresponent a l'últim període de l'escultura romànica catalana. La Verge està asseguda amb el nen Jesús al seu genoll esquerre, amb la cara girada cap al seu pit, duent una Bíblia a la maneta.

En 1463 el castell i part de l'església de Santa Maria són enderrocats. Els retaules i les imatges són baixats a la capella de la Santíssima Trinitat, fundada en 1379 al nucli urbà, i aquesta es converteix en la segona església parroquial. En 1793 es beneeix el nou temple neoclàssic, actual parròquia, on es porta la imatge de santa Maria. L'any 1925 la Mare de Déu de Llet és nomenada copatrona de la Pobla, juntament amb sant Procopi. A començaments d'agost de 1936 la imatge es va salvar de la destrucció gràcies al fet que van ser requisades per un cotxe que duia el rètol «Museus de Catalunya». Traslladats a l'església del Roser d'Igualada, es van conservar fins al final de la guerra, en què van ser retornats a la Pobla.

El 2 de febrer, diada de la Candelera, se celebra una missa solemne en honor de la Mare de Déu de la Llet a l'església parroquial i el mateix dia té lloc la seva famosa fira. Les poblatanes que alletaven els seus fills, com també les dides, s'encomanaven a la protecció de la Mare de Déu de la Llet.

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli»

Ascensió del Senyor/ Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

(1,1-11)

Salm responsorial

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.
(Salm 46)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dóna entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i

de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(1,17-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven

(16,15-20)

«Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu»

L'hora del relleu

Joan Mir i Tubau, prev.

En les tres lectures d'avui es fa referència a l'Ascensió del Senyor, la seva glorificació definitiva, el seu retorn a la casa del Pare. Ho resem en el professió de fe: Creiem que Jesús ressuscitat «se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare». L'Ascensió està íntimament relacionada amb la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús i n'és el coronament. Per tant, l'Ascensió és una de les veritats essencials de la nostra fe.

Celebrar l'Ascensió del Senyor, recordar que Jesús ressuscitat «fou endut al cel», no és un fet per a contemplar-lo embadalits i de braços plegats: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?», digueren als apòstols dos homes vestits de blanc (lectura primera). És més aviat tot al contrari: és el moment del compromís, de prendre consciència que ha arribat l'hora del relleu. L'obra de Jesús ressuscitat i endut al cel s'ha de continuar fins a la seva segona i definitiva vinguda (lectura primera), i això ho hem de fer els qui, pel baptisme, som els seus seguidors. El manament del Ressuscitat és clar i directe (evangeli). Per això l'Ascensió i la missió van juntes.

No hi ha cap veritat de la nostra fe, quan és ben entesa, que ens allunyi de la realitat. Per això mirar cap al cel no ens hauria de distreure mai del que passa a la terra i del compromís de respectar i promoure tot el que afavoreix la dignitat de les persones. Tenir-ho en compte és comprendre el missatge de l'Ascensió i acollir el prec de sant Pau de decidir-nos a viure d'acord amb la vocació que hem rebut (lectura segona).

La imatge

Escena del retaule major de la catedral de Sant Pere de Vic. Pere Oller. 1420-28.

No estem sols. Jesús promet que serà amb nosaltres cada dia fins a la fi del món. L'Ascensió de Jesús no és un allunyament, sinó el començament d'una nova presència, no visible ni palpable, però més pròxima i més vital. Perquè Jesús és a la glòria del Pare, el sabem tan proper a nosaltres.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

18 dilluns

— Sant Joan I, papa i màrtir, (523-526)
— Sant Pròsper, bisbe, (s.VIII)
Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33

19 dimarts

— St. Francesc Coll, prev. (1812-1875)
— Sant Pere Celestí, papa, (1215-1296)
Fets 20,17-27 / Salm 67 /
Joan 17,1-11a

20 dimecres

— Sant Bernadí de Siena, (1380-1444)
— Sant Boi, màrtir, (s.III)
Fets 20,28-38 / Salm 67 /
Joan 17,11b-19

21 dijous

— Santa Virgínia, verge
— Sant Secundí, màrtir, (ss.III-IV)
— Sant Cristòfor Magallanes, prevere i màrtir, (1869-1927)
Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 /
Joan 17,20-26

22 divendres

— Santa Joaquina Vedruna, religiosa, (1783-1854)
— Santa Rita de Càssia, (c.1371-1457)
Fets 25,13b-21 / Salm 102 /
Joan 21,15-19

23 dissabte

— Sant Desideri, bisbe, (†608)
— Sant Florenci, màrtir (†548)
Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 /
Joan 21,20-25

24 diumenge de Pentecosta / Cicle B

— Maria Auxiliadora
Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis
12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

Més d'un centenar de catequistes a la jornada diocesana

Redacció

Més d'un centenar de catequistes de la diòcesi de Vic es van reunir el diumenge 19 d'abril al Seminari de Vic per participar en la jornada anual que organitza la Delegació de Catequesi. Mn. Joan Antoni, delegat de Catequesi, va fer la introducció explicant que en les darreres jornades s'havien anat repassant els articles del Credo, i ara, parlant de l'Amén final, com a adhesió que porta a l'anunci comunicador d'aquesta Bona Nova, va justificar el tema d'aquest any: Aneu i anuncieu, una catequesi evangelitzadora, en unitat amb el Pla diocesà de Pastoral.

Després de la pausa-cafè, l'Hèctor i la Sílvia ens van convidar a treballar en grups una sèrie de qüestions, per ajudar-nos a donar testimoni personal de la nostra vivència de la fe i de

la vocació catequètica. Havent dinat junts, de seguida va arribar el moment del taller de cants de la tarda, a càrrec de l'Anna i l'Immanuel, del grup Cornou. La jornada va acabar amb l'eucaristia, que va presidir el nostre bisbe.

Agraïm la col·laboració de tots aquells que van organitzar aquesta jornada o van participar-hi. Penjarem a la web del bisbat, apartat de catequesi, els recursos que va esmentar o fer servir el grup Ànimanova i també altres materials de la jornada (<http://www.bisbatvic.com/httpwww.bisbatvic.comcatequesi.htm>).

Igualment trobareu més informació sobre aquests dos grups a les respectives webs: www.animanova.cat i www.cornou.net.

Pregària pels cristians perseguits

Arran de les persecucions que sofreixen tants cristians en tants territoris, els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola, unint-se a les reiterades peticions del papa Francesc a favor dels cristians perseguits en diverses parts del món, a més de mostrar la nostra solidaritat i ajuda material per a pal·liar els seus sofriments, exhorten tots els fidels catòlics a pregar intensament per aquests germans nostres.

Per això el nostre bisbe, unint-se a aquesta exhortació, disposa que es dediqui el temps que transcorre des de l'Ascensió del Senyor fins a la Pentecosta (això és, des del diumenge 17 al diumenge 24 de maig), quan els fidels es preparen per a la celebració de la vinguda de l'Esperit Sant, a una oració intensa per aquesta intenció. Es recomana d'incloure aquesta intenció en les oracions dels fidels i celebrar una missa pels cristians perseguits. El mateix bisbe ho farà a la catedral, el dimecres 20 de maig a les set de la tarda.

Una nova web per a totes les parròquies!

Aquest diumenge, col·lecta especial per aquesta intenció

Aquest diumenge 17 de maig, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, la col·lecta dominical serà dedicada especialment a una intenció ben concreta: una nova web diocesana que suposa una important inversió econòmica. Entre tots podem fer possible una eina fonamental per a millorar la comunicació interna del bisbat de Vic i per a difondre per la xarxa el que som i vivim com a cristians.

La nova web té la intenció d'oferir una informació de cada parròquia, amb les seves particularitats artístiques i històriques. A més d'una presentació de tota la informació institucional diocesana i d'uns apartats per a facilitar el que els usuaris busquen a les pàgines web eclesials: horaris, sacraments, etc. La web incorporarà un servei de notícies que s'anirà actualitzant.

Raons per a col·laborar en la nova web

- Informació clara i transparent de tota la vida diocesana.
- Totes les parròquies tindran el seu espai.
- Una web que es pugui veure adequadament des dels telèfons mòbils.
- Tots, grans i petits, se'n beneficiaran.
- Una eina actual d'evangelització i de presència de l'Església en el món.

Entre tots ho podem fer possible.

Vols col·laborar amb la nova web diocesana?

A més de la col·lecta podeu fer les vostres aportacions al següent compte del BBVA:

ES8301821805270201573705.

Moltes gràcies!

Notícia Breu

Reoberta una capella ignasiana

Després d'unes obres de rehabilitació, recentment s'ha reobert al culte la capella de Sant Ignasi Malalt, al centre de Manresa. En la seva estada a Manresa, sant Ignasi va estar malalt i fou acollit a casa de la família Amigant. En aquesta casa fou edificada la capella recordant el fet. La capella està oberta cada dia de les 10 a les 20 h.

500 anys de l'ofrena del Ciri Votiu

Un miler d'igualadins va assistir el dissabte 11 d'abril a l'acte d'ofrena del Ciri Votiu de la ciutat a la Mare de Deu de Montserrat. Per commemorar el 500 aniversari de la tradició, el ciri va viatjar en diligència fins a Montserrat

Mons. Òscar Romero, màrtir per amor

El pròxim 23 de maig, cerimònia de beatificació del qui fou arquebisbe de San Salvador

El dissabte 23 de maig serà beatificat Mons. Òscar Arnulfo Romero, en una impressionant cerimònia a què es preveu que assistiran un quart de milió de persones i que tindrà lloc a la plaça «Salvador del Món» de San Salvador, capital del Salvador. El delegat pontifici serà Mons. Angelo Amato, que presidirà una eucaristia. Molts bisbes i presidents de govern de tota l'Amèrica Llatina es preveu que assisteixin a la celebració.

Obrí els ulls a la injustícia

Òscar Arnulfo Romero va néixer el 15 d'agost de 1917 i fou ordenat sacerdot el 4 d'abril de 1942 a Roma, on estava estudiant i on no va poder concloure la seva tesi a causa de la II Guerra Mundial. Després d'una intensa vida sacerdotal, en 1970 fou elevat a bisbe auxiliar de San Salvador i va elegir com a lema episcopal «Sentir amb l'Església». En 1974 fou nomenat bisbe de Santiago de Marí.

El Salvador vivia una situació de violència, especialment contra aquells que amenaçaven els interessos de la classe alta. Pel juny de 1975 es va produir un greu succés: un grup de camperols que tornaven d'un acte litúrgic van ser assassinats sense compassió. En aquell moment, els sacerdots de la diòcesi, sobretot els joves, van demanar a Mons. Romero que fes una denúncia pública del fet i que acusés les autoritats militars del sinistre. El bisbe, que fins llavors es fiava del govern de la nació, va anar obrint els ulls a la situació de repressió i d'injustícia social. En 1977 fou nomenat arquebisbe de San Salvador.

Protector de la dignitat humana

La situació al país es va anar complicant: un frau electoral col·locava el general Carlos Humberto Romero en la presidència del país. La violència contra tots els qui protestaven anava en augment. Mons. Romero es va convertir en un implacable protector de la dignitat dels éssers humans, sobretot dels més desposseïts; això el portà a emprendre una actitud de denúncia contra la violència, i sobretot a enfrontar-se als règims del mal. Les seves homilies es van convertir en una cita obligatòria de tot el país cada diumenge. Des de la trona il·luminava a la llum de l'Evangeli els esdeveniments del país i ofería raigs d'esperança per a canviar aquesta estructura de terror. Es va anar guanyant enemics en totes bandes: tant en

les elits del país com en els moviments revolucionaris d'extrema esquerra, a qui Mons. Romero també acusava. Progressivament va anar rebent amenaces i calúmnies. Ell era molt conscient que la seva vida corria perill i continuà amb valentia la seva missió.

El martiri

El diumenge 23 de març de 1980, Mons. Romero va pronunciar la seva última homilia, la qual va ser considerada per alguns com la seva sentència de mort a causa de la duresa de la seva denúncia: «En nom de Déu i d'aquest poble sofrent... els demano, els prego, els ordeno en nom de Déu, que cessi la repressió.» El 24 de març de 1980 fou assassinat d'un precís tret mentre oficiava l'eucaristia a la capella de l'hospital de la Divina Providència, exactament en el moment de preparar l'altar per a rebre el Cos de Jesús. Les seves exèquies van ser una manifestació popular d'estima, especialment dels més pobres del país. Tot i el perill de politització que ha patit la seva figura, amb la seva beatificació l'Església el reconeix com a icona i model de Pastor que dóna la vida per les ovelles.

L'article

D'eclipsis

Climent Forner, prev.

De tant en tant es produeixen eclipsis de sol que criden l'atenció, naturalment, espectaculars com són. El darrer va tenir lloc el dia 20 de març prop passat, a mig matí, així com l'anterior s'havia escaigut l'any 1999 i el pròxim serà en el 2026, segons els entesos. El sol i la lluna, els nostres grans astres més amics i més propers, aquell dia són com dos infants que juguessin a cuc i amagar, o com dos enamorats que fessin de les seves sense avergonyir-se'n. Que n'és de meravellosa i fascinant l'obra del Déu Creador! I nosaltres, que en som d'ignorants! Tan saberuts com ens enorgullem de ser, i del cosmos en coneixem ben poca cosa. Que ho digui si no el catedràtic barceloní David Jou, expert en física quàntica, a més de bon cristià i poeta de primera.

Allà on volia anar. Dels dits fenòmens a mi me n'interessa més el simbolisme religiós que no pas la seva realitat material en si. No em cansaré mai de confessar-ho: la natura és el primer dels sacraments del Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist; el segon, i ja definitiu, de la seva revelació, seria ell mateix, el Verb fet carn, amb totes les conseqüències salvadores que se'n deriven. Doncs bé, l'eclipsi del mes de març, més que veure'l, el vaig viure. No es podia pas observar bé, ni que fos amb telescopis especials, per culpa de la nuvolositat imperant; però jo sí que el vaig copsar a plena llum, gràcies a la fe. M'explico.

Era divendres i en aquella hora s'esqueia que jo portava la comunió a una feligresia malalta, velleja de noranta anys i escaig, però ben jove d'esperit encara, asseguda a la vora del foc. –Bon dia, Montserrat. –Bon dia! –Li porto Nostre Senyor com cada mes, el veritable sol que ha vingut a il·luminar-nos. –Oh, gràcies, mossèn Climent! – I amb un somriure radiant d'agraïment i amb llàgrimes de goig regalimant-li cara avall va rebre el Cos de Crist com era d'esperar. De sobte, tots els núvols s'esvaïren, la lluna ens feia pam-i-pipa d'amagatotis i un sol primaveral anava vestint de claror el mas i el jardí de flors que l'envolta. I els gossos, a lladnar.

Tornant cap a casa, vaig pensar en el poeta cardoní-barceloní Manuel Bertran i Oriola, molt bon amic meu, ja traspassat fa anys. Dialogant amb Déu a l'estil de Ramon Llull, escriu: «Si jo no us ombrejava amb el misteri, / us enlluernaria tot l'atzur.» És evident que, en aquest món, sotmesos com estem a tantes limitacions humanes, no podem contemplar Déu cara a cara, ja que el Sol, infinitament potent com és, ens cegaria per excés de llum; ara, un dia, despullats de l'ombra de la mort, sí que el veurem tal com és, destinats a ser eternament feliços a la seva presència, talment un nadó que veu per primer cop el rostre de la mare. S'han acabat els eclipsis. Nietzsche, germà: ara que ja deus viure en Ell i amb Ell, oi que et penedeixes d'haver profetitzat orgullós la seva mort?

El llibre

El precio a pagar

Joseph Fadelle

Rialp, 208 pàgines. 16 euros.

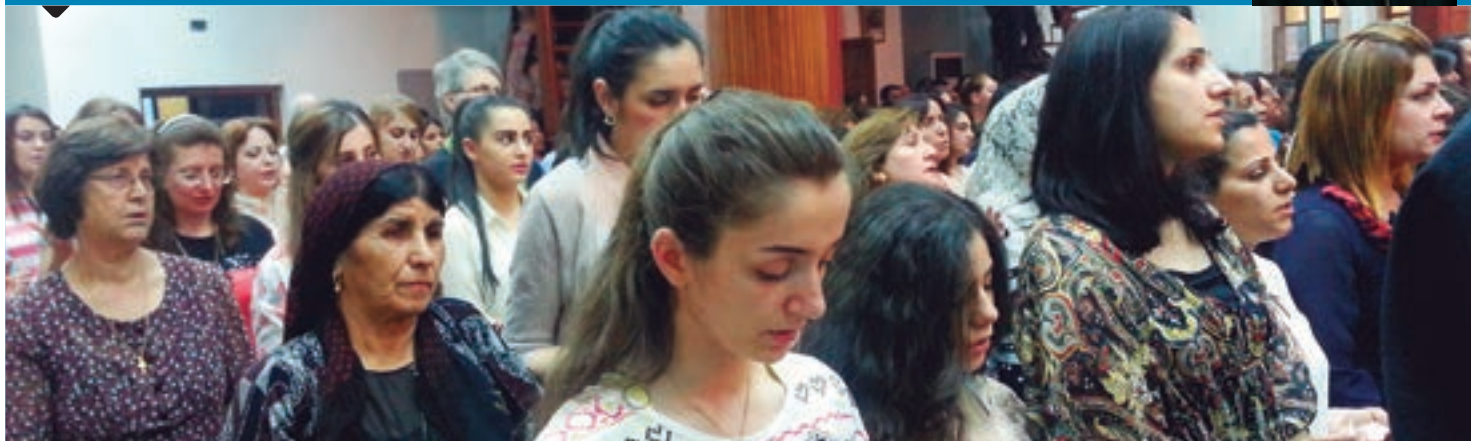
Durant el servei militar, Mohammed, un jove musulmà iraquí membre d'una important família xiïta, descobreix amb espant que el seu company de cambra és cristià. Entre aquests dos homes sorgeix una relació paradoxal, de la qual Mohammed sortirà transformat. De tornada a la vida civil, manté un únic desig: convertir-se al cristianisme. Una autèntica bogeria, impensable entre els seus familiars. En l'islam el canvi de religió constitueix un crim, la seva família és capaç de tot amb tal de fer-lo desistir, encara que en va. Les amenaces i la violència anaren seguides de la presó i les tortures. Mohammed, convertit en Joseph una vegada batejat, viu un llarg calvari, però no cedeix ni un mil·límetre. Es dicta una fàtua contra ell, i els seus germans li desapareixen en ple carrer. Ferit de gravetat, Mohammed es desploma al terra... El «preu a pagar» és una història verídica.

Glossa

Preguem pels nostres germans perseguits!

Romà Casanova, bisbe de Vic

Des de la festa de l'Ascensió de nostre Senyor Jesucrist i fins a la Pentecosta, els bisbes que formem la Conferència Episcopal Espanyola ens proposem –i ho proposem a tot el Poble de Déu– de pregar pels nostres germans cristians perseguits. A totes les parròquies i comunitats de religiosos ha arribat aquesta invitació amb models de pregàries per a la missa i la litúrgia de les hores. Així també invito a celebrar durant la setmana un dia amb el formulari de la missa pels cristians perseguits, convidant tots els fidels a participar-hi. També en tots els actes de pietat de les comunitats i parròquies demanem que es tingui ben present aquesta intenció.

Davant la persecució dels cristians de totes les confessions: catòlics, ortodoxos, coptes, luterans..., en molts llocs del món, i en aquests darrers temps, de manera molt violenta i creixent al Mitjà Orient i a l'Àfrica, no podem restar indiferents. Com a comunitat cristiana i com a país cristià hem d'aixecar la nostra petició perquè cessi aquesta injustícia que tant de sofriment i vessament de sang produeix en els qui són els nostres germans en la mateixa confessió de fe en Crist.

No es pot mai utilitzar el nom de Déu o el nom de cap principi ideològic per a perseguir o assassinar persones

d'una altra religió o una altra manera de pensar. Matar en nom de Déu és profanar el seu nom. Obligar una persona a apostatar de la seva fe amb violència o amenaçar-la de mort perquè lliurement ha canviat la seva fe, és anar contra el primer i fonamental dret de tota persona, la llibertat religiosa. Tota persona té dret a la llibertat religiosa, així com que siguin respectats els seus legítims sentiments religiosos i les seves manifestacions en l'àmbit públic, servant sempre, però, el bé comú.

El sant pare Francesc aixeca ben clarament la seva veu profètica en defensa dels cristians perseguits: «No podem oblidar les nombroses injustícies i persecucions que sofreixen quotidianament les minories religioses, i particularment les cristianes, en diverses parts del món. Comunitats i persones que són objecte de cruels violències, expulsades de les seves cases i pàtries, venudes com a esclaves, assassinades, decapitades, crucificades, cremades vives, sota el vergonyós i còmplice silenci de tants» (Al Parlament Europeu, 25-11-2014). A tots nosaltres ens pertoca de mostrar als cristians perseguits la nostra solidaritat, tant en la pregària, que ells ens demanen insistentment, com també amb l'ajut material, per ajudar-los a viure lluny de la seva pàtria o en condicions molt difícils.

